

RADCŠŤ A NÁDEJ

/RaN/

1/ 1987

O B S A H

ĽUDSTVO NA KRIŽOVATKE	1
JEŽIŠ A FILOZOFIA	3
INFORMÁCIE ZO SVETA	5
KRISTUS CHCE ZACHRÁNIŤ VŠETKÝCH I PRENASLEDOVATEĽOV	9
JOGISTICKÉ MEDITAČNÉ TECHNIKY V KRES- TÁNSKEJ KONTEMPLÁCII - Walerian SLOMKA..	14
A. Jogistické techniky	15
B. Skutočnosť vysokej duchovnej úrovne jogínov	16
BRATIA NEPRIATELIA /Z myšlienok Francoisa Mauriaça/	19
PÔSOBENIE KREŠŤANA NA PROSTREDIE	23
JEDNOTA V ŽIVOTE CIRKVI	25
DUCHOVNÁ HUDBA	27

ĽUDSTVO NA KRIŽOVATKE

Žijeme v dobe, keď sa viac ako v minulosti črtajú možnosti vybudovať lepší svet. Ale zároveň mnohých znepokojujú problémy osobné, spoločenské aj globálne. Mnohí sa zo dňa na deň, vieme o nich, hľadáme riešenie. Pýtame sa: Ako má vyzerať lepší svet? Na akom základe ho môžeme vybudovať? Kde sú príčiny a korene problémov? Môže jednotlivec prispieť svojou iniciatívou? Ako? Ako skúmať podstatu, ako usporiadať hodnoty? Dôstojnosť človeka. Jeho poslanie a povolanie. Dôstojnosť manželstva a rodiny. Kultúra v službách človeka. Mravné zásady. Nájde ľudstvo kľúč na riešenie otázok? Dejiny poskytli dost príležitostí na jeho hľadanie, poskytli obraz rodiačich sa a padajúcich hrdinov, teórií, ideológií... Zdedili sme len chaos, neistotu a nádej.

Keď sa zdalo, že hľadania vo všetkých smeroch sú bezvýsledné, ukázal niekto na Cirkev, takmer zabudnutú. Prečo sa Cirkev nemôže stretnúť so svetom? Prečo sa nepostaví do stredu života? Či niekoľko stotíľionov jej členov tu nie je na to, aby ľudskú spoločnosť osvecovala, potešovala a jej pomáhala? Najmä od roku 1962, keď sa začal Druhý vatikánsky koncil, pozornosť celého sveta sa obrátila na Cirkev. Získala sympatie hľadajúcich, najmä vďaka vážnosti a zodpovednosti s akou skúma problémy a hľadá riešenie. Otcovia snemu chceli predovšetkým dať výslovnú odpoveď na otázku, čo je katolícka Cirkev a aký je jej postoj k súčasnej modernej spoločnosti a k jej hlavným problémom. Urobili to najmä svojou štúdiou - pastorálnou konštitúciou *Gaudium et spes* /Radost a nádej/. K tejto konštitúcii dali svoj príspevok ľudia zo všetkých svetadielov: biskupi, kňazi, rehoľníci, laici, odborníci, muži i ženy, katolíci aj nekatolíci, dokonca aj ľudia bez vyznania.

Práve tak na všetkých sa obracia a všetkým je venovaná táto konštitúcia, takže každý inteligentný človek by mal poznať state, ktoré zobrazujú zástoj Cirkvi v modernom svete. A tak sila večne mladej a koncilom obnovenaj Cirkvi je teraz taká mohutná, že sa vytvárajú reálne predpoklady nato, aby sa Ona stala základom dialógu a spolupráce. Ešte doteraz nechápame a dlho nebudeme schopní oceniť ovocie Ducha. V nádeji, že "Ježiš Kristus svojou účinnou mocou v nás môže všetko urobiť v miere oveľa väčšej, než my môžeme prosiť alebo porozumieť" /Ef. 3,20-21/, obraciame sa na všetkých /hlavne mladých/ ľudí dobrej vôle. Chceme sa navzájom deliť o názory, postoje, skúsenosti, o radosť i úzkosť Cirkvi. Koncil nesmie ostať v knižniciach. Všetci sme spolu zodpovední za to, aby bol presadený do života, aby bol prostriedkom na obnova sveta.

JEŽIŠ A FILOZOFIA

Ježišovo posolstvo je určené všetkým, ale pochopí ho len ten, kto je ochotný vidieť ho očami viery. A predsa toľkí sa snažia pochopiť ho rozumom a tvrdia, že filozofia môže pomôcť nášmu stretnutiu s Ježišom. Zamyslíme sa nad tým, či môže filozofia poznať Krista alebo dokázať pravdivosť či nepravdivosť jeho učenia.

Povrchný rozbor ukazuje, že filozofia môže nenajvyššie odhaliť v kresťanstve nejaké kladné hodnoty. Ale nemôže vysvetliť "nadprirodzený život", ktorý nám Ježiš priniesol.

Pri hlbšom zamyslení sa zisťujeme, že filozofia a evanjelium majú mnoho spoločného. Na prvom mieste je to objekt - človek a jeho dejiny, jeho sebarealizácia a s jeho budúcnosťou. Priblížilo sa Božie kráľovstvo - hlása Ježiš - zmeníte svoj vzťah k Bohu a k ľuďom a nájdete plnosť života. Bratstvo, rovnosť, alebo - kričia filozofi - bojujte za nové, bratské medziľudské vzťahy.

Filozofia hovorí o ľudských túžbach, hľadániach, nádejsch, snahách o dosiahnutie plnosti života, a Ježiš nečakane ponúka riešenie. Môže dať Ježiš odpoveď aj na otázky dnešných filozofov a vedcov?

Najprv pohľad teológie: Dejiny sveta a vesmíru sú dejinami spásy. Vývoj sveta i života a rast "nového života" nie sú proti sebe, ani vedľa seba, ale sú vzájomne späté. "Nový život" sa vtelačuje do života vesmíru a života na zemi. Od prvého až do posledného okamihu času sa vytvára v dejinách jediná skutočnosť - Ježiš a jeho ľudské stvorenie sveta a človeka, vtelenie Krista a jeho účinkovanie, ktoré pokračuje v živote Cirkvi, záverečný krok vo chvíli posledného súdu.

Celé dejiny sveta sú dejinami spásy, dejiny ľudstva dejinami božieho ľudu a zakončia sa účasťou ľudstva na Kristovom večnom živote.

Pohľad filozofie: Vývej vesmíra smeroval k objaveniu sa človeka, ktorý sa snaží nachádzať, ne ktorý nikdy nenschádza plnosť svojho života. Človek, ktorý túži a stále v každom okamihu života a v každom skutku konštatuje nedokonalosť a slabosť, a v každom okamihu nezadržateľne a nevyhnutne speje k smrti. Aby aj taký človek po všetkých útrapach a revolúciach vytvoril "raj na zemi", stále ostane priestor pre doplnenie, pre hľadania, pre niečo "nad", čo je nedostupné filozofickému bádaniu. Až po prah tohoto "nad" vedá filozofická veda, ako k odpovedi na to, čo ona už nemôže vyriešiť.

Je jasné, že žiadna filozofia nemôže podať nezvratný dôkaz o tom, že v Kristovi nájde človek hľadane "nad", lebo ako sme vyššie uviedli "nový život" možno vidieť iba očami viery a nie je prístupný skúsenostiam, na akých buduje filozofia a veda. Ale v živote Krista a jeho nasledovníkov môže nájsť filozofia skúsenostné stopy toho "nového života", ktoré presvedčujú filozofa o spätosti jeho hľadania a riešením, ponúkaným Kristom. Tieto "viditeľné dôkazy" nie sú dôkazmi v oblasti filozofie a vedy, sú to len náznanaky, často veľmi slabé, a nepovedia nič človeku, ktorý je voči Kristovi a Cirkvi zaujatý. Ale pre tápajúceho človeka, ktorý úprimne hľadá riešenie zmyslu života a smrti môžu byť veľmi dôležité, nakoľko poukážu na súlad medzi hľadaním a možným riešením problému. A tak úprimne hľadajúci človek je vďačný filozofii za každý náznak, za každý záblesk svetla, ktorý osvetlí neistú cestu života, cestu ku Kristovi.

INFORMÁCIE ZO SVETA

Francúzsky kardinál Paul Poupard, predseda sekretariátu pre neveriacich, na otázku, ako sa odohrala reforma rímskej kúrie v nasmerovaní podľa koncilu, odpovedá: "Neuveriteľná zmena sa odohrala v priebehu niekoľkých rokov. V kancelárii Vatikánu sme kedysi izolovane konali svoju prácu v službách pápeža, pomerne vzdialene od biskupov vo svete. A teraz štedro vyhľadávajú sv. Stolicu biskupi - ledva vieme odpovedať na ich otázky. Sv. Otec Pavol VI, motu proprio "Pro compertosane" nariadil, že aj diecézni biskupi sa majú zúčastniť na radách rímskej kúrie. To bolo vtedy absolútnou novotou. Predtým rímske kongregácie pozostávali z kuriálnych kardinálov pod vedením niektorého kardinála, oni riadili jednotlivé sektory Cirkvi. Nižšie vážne rozhodnutie nemohlo sa mimo tohto kruhu priniesť. Rozhodnutie kongregácie bolo skutočné "cum gregatione", združenie kardinálov. Od Pavla VI. sa však aj diecézni biskupi zúčastňujú v práci jednotlivých kongregácií. Prostredníctvom nich sa /circvi, diecézy/ celého sveta môžu besprostredne zapojiť do riadenia svetovej Cirkvi. Obnovenie členov po 5. rokoch prináša aj ten výsledok, že biskupi sa v čoraz väčšom počte pridružujú k práci rímskej kúrie. Dušpastierske hľadiská biskupov, ich skúsenosti, takto progresívne dopĺňajú prácu jednotlivých kongregácií. Od Kongregácie pre Evanjelizáciu národov až po Vieroučnú Kongregáciu.

Tradicionalisti a kritika modlitbového dňa v ASISI.

Suspendovaný tradičný arcibiskup Lefebvre - poskytel interview pre taliansky katolícky list Trenta Giorni. Novinárom vyhlásil, že "ak nie hneď, tak behom jedného roka", chce vysvätiť biskupov. Asijský deň označil za "verejnú blasfémiiu". Podľa neho tento deň bol prejavom náboženskej ľahostajnosti, ba až synkretizmu. Jeho útoky proti sv. Otcovi vysvetľujú, prečo aj z jeho vlastných írskych bohoslovcov dvanásť odstúpili. Pre tých, ktorí sanechali tradicionalistické hnutie, zriadil sv. Otec, vidiac neobľomnosť Lefebvra, ústredie v Ríme. Tvrdohlavý arcibiskup vyhlásil: "Nikdy nepodpíšem taký dokument, ktorý by som v celistvosti prijal II. vatikánsky koncil." "Vôbec mi nevadí", hovoril ďalej, - "ak ma Vatikán pre nezákonnú vysviacku biskupov exkomunikuje". Pred novinármi sa nazval ochrancom "kresťanského poriadku" chilského diktátora Pinocheta.

Vatikán má dve podmienky zmierenia s ním, resp. odvolania suspenzie: 1. aby svoje "Bratstvo Pia X." dal pod kontrolu Ríma. Podľa vlastných údajov arcibiskupa má toto kňazské bratstvo 178 kňazov a 280 seminaristov v 22 krajinách sveta;

2. aby v celistvosti uznal II. vatikánsky koncil.

Rím chcel aj tento problém vyriešiť už dávnejšie a otcovsky, čoho znakom je aj to, že sv. Otec prijal arcibiskupa na osobnú audienciu už 19.nov.1979.

XXXXXXXXXXXXX

Leonardo BOFF a noviny EXPRES.

Meno brazílskeho františkána, jedného z najvplyvnejších predstaviteľov teológie oslobodenia - Leonarda Boffa, sa viackrát objavilo na stránkach novin Expres. Novinári ho vykreslili ako tvrdohlavého rebelanta a neochvejného odporcu Ríma, ako iniciátora konfrontácie medzi teológiou oslobodenia a Rímom. Prinášame niekoľko faktov: V roku 1981 vyšla v Brazílii jeho polemickeá kniha: Cirkev - charisma a moc.

Arcibiskupská komisia pre vieru v Rio de Janeiro našla v knihe závažné teologické omyly. Boff nechcel zastávať iné názory na Cirkev. Keďže bol presvedčený o pravdivosti svojho učenia v spomínanej knihe, ochotne postúpil svoje dielo Kongregácii pre Vieru pri Sv. Stolici. Kongregácia dielo preskúmala a v roku 1984 jej členovia vyhlásili, že nepodpíšu niektoré tvrdenia v Boffovom diele a navrhli objasnenie niektorých vecí formou osobného stretnutia. V tom istom roku 7.sept. prijal pátra Boffa prefekt Kongregácie pre Vieru - Jozef Ratzinger. Stretnutie prebiehalo v srdečnom priateľskom ovzduší. Autor objasnil svoje stanovisko a súhlasil s vydaním úradnej správy o stretnutí. Kongregácia opäť preskúmala dielo a 28.marca 1985 vydala o ňom úradnú správu. Podľa nej Kongregácia uznáva úprimnú vôľu otca Boffa a berie na vedomie jeho vernosť Cirkvi a jej Učiteľskému úradu, ale niektoré tvrdenia v jeho diele je nútená označiť za také, ktoré by sa mohli interpretovať /vysvetľovať/ spôsobom škodlivým doktríne viery.

Kongregácia priamo nezakročila nijakými nariadeniami voči osobe, ani voči činnosti pátra, ale poslala list generálnemu predstavenému františkánskému rádu. Tento nariadil, že:

1. Boff má poslušne mlčať, čo mu umožní hlbšia reflexiu;
2. nemôže byť redaktorom svojho časopisu;
3. nemôže prednášať;
4. nemôže písať.

Uznajúc tieto nariadenia "rebelant" Boff vyhlásil: "Radšej chcem postupovať dopredu s Cirkvou, ako sám vlastnou teológiou."

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Schillebeck, Edward: - holandský teológ, v knihe "Cirkevný úrad" vyslovil myšlienku, aby v dôsledku nedostatku kňazov mohli byť poverení niektorí laici slúžením sv. omše. Poverenie by mali dať kresťanské spoločenstvá. Kongregácia pre vieru tieto myšlienky zavrhol. Prefekt kongregácie pre Vieru - Jozef Ratzinger povedal, že nijaké spoločenstvo nemá moc na vykonávanie apoštolského úradu a teda ju nemôže nikomu udeliť. Kongregácia zdôraznila, že slávenie Eucharistie je možné len v takom spoločenstve, kde je prítomný vysvätený kňaz. Holandský teológ po vyhlásení kongregácie upustil od svojich názorov.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Odpúšťame aj my? - 20.februára 1987 doobeda sv. Otec Ján Pavol prijal na súkromnej audiencii matku Alliho Agcu, ktorá prišla do Ríma navštíviť svojho uväzneného syna. Prostredníctvom turecky hovoriaceho kňaza prosila Sv.Otca o odpustenie synovho činu. Sv.Otec ju ubezpečil, že svojmu atentátnikovi už dávno odpustil. Potom Sv.Otec prijal v pápežskej knižnici aj jedného z Agcových súrodencov. Nakoniec Sv.Otec obdaroval matku teroristu soškou P.Márie a pred rozlúčkou ju požehnal.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

U S A . - Brigdeportský biskup Walter William Curtis sa obrátil na verejnú mienku katolíckeho sveta s návrhom, aby birmovanci pred prijatím sviatosti urobili sľub, že celý život sa nedotknú drog. Biskup svoj návrh odôvodňuje tým, že drogy oberajú človeka o slobodnú vôľu, bez ktorej nemožno rozhodovať v otázkach viery.

KRISTUS CHCE ZACHRÁNIŤ VŠETKÝCH I PRENASLEDOVATEĽOV

Počuli ste o prípade, týkajúcom sa Lenina?

Medzi Leninových priateľov patrila i maďarský novinár katolícky kňaz Dr. Viktor Bede. Lenin sa vždy k nemu so zvyčajnou srdečnosťou správal. Nezabudol na svojho priateľa ani po rokoch, keď sa stal vedúcim Sovietskeho štátu. Nikto netušil, kto vlastne chodí tak často do Leninovho bytu v Kremli. Len Lenin sám vedel, že jeho návštevník je katolícky kňaz. A tak sa s ním aj rozprával, diskutoval. Vyprovokoval ho k tomu vždy sám Lenin, ako keby chcel vedieť od svojho priateľa kňaza, čo si myslí o jeho sociálnej revolúcii. Bede prišiel k názoru, že Lenin, o ktorom sa rozprávali toľké ukrutnosti, bol obeťou svojho sociálno-politického konceptu, a že sa dal naviesť na ohavné činy skôr proti vlastnej vôli, než zo zlomyselnosti, najmä svojou predstavou o štáte robotníkov.

V súkromnom živote sa však vôbec nezmenil. Ostal trpezlivým jemným človekom, ktorý vie znášať veľa príkoria. Diskutovali spolu aj o náboženstve ako o pros- triedku, ktorým by bolo možné dosiahnuť správne medzi- ľudské vzťahy. Počas poslednej choroby povedal Lenin

svojemu priateľovi kňazovi:

"Sklamal som sa. Je jasné, že bolo treba oslobodiť masu utláčaných, ale spôsoby a metódy, ktoré sme použili, mali za následok iné utláčanie a hrozné vraždenie. Vieš, že som na smrť chorý. Cítim sa ako stroskotanec na oceáne krvi nespočetných obetí. Bolo to síce potrebné, aby sme zachránili Rusko, ale už je neskoro. Na návrat by sme potrebovali desať Františkov z Assisi.

Znalcov Leninovho životopisu neprekvapuje, že Lenin sa dovoľáva ideálov, pre ktoré žil tento veľký stredoveký svätec a zakladateľ františkánov. Počas svojho pobytu v Berne vo Švajčiarsku sa zaoberal Lenin sv. Františkom z Assisi, čítal jeho životopisy a odporúčal ich študovať.

O katolíckej Cirkvi raz Lenin Bedemu povedal:

"Sila katolíckej Cirkvi spočíva v tom, že má múdru ústavu. Preto Cirkev bola schopná po dvatisíc rokov odolávať všetkým búrkam a otrasom a ostane nepremožiteľná aj v budúcnosti. Sila Cirkvi je mravná. Nie je to čosi vynútené. O sto rokov bude existovať iba jedna vládna forma - komunizmus, a iba jedno náboženstvo - katolícke. Škoda, že nás tu už vtedy nebude."

Pri jednom rozhovore povedal Beda Leninovi, že jeho štát nemá nijakú základňu, a to aj preto, že v srdciach ľudí ničí každý náboženský cit. Čo sa týka komunizmu, Beda mu vysvetľoval, že v kláštoroch sa už po celé stáročia uskutočňujú čistý, nežiadny komunizmus, ktorý sa vyznačuje altruizmom a službou ľuďom. Lenin však nedovolil pracovať rehoľníkom medzi ľuďmi, bál sa ich vplyvu.

V jednom z posledných rozhovorov Beda nástojil na Lenina, aby obnovil náboženskú slobodu:

"Tekto by si sa stal Konštantínom Velkým pre Rusko", povedal Bede.

Lenin odpovedal:

"Obdivujem ťa. Vieš, že už dlho žiť nebudem. Čo hovoríš, je príliš pekné, aby som to mohol uskutočniť, príliš veľké, aby som sa ešte dal na to. Prídu druhí a dúfam, že sa budú riadiť nie metódou násilností a krvavých činov, lež tak, ako ty radiš, a urobia ľudí šťastnými."

/Podľa vatikánskeho rozhlasu zo 4.4.1978, z článku z časopisu "Hlas z Ríma"/.

Obširnejšia správa z pera toho istého katolíckeho kňaza - novinára, ktorý bol v priateľskom styku s Leninom, bola uverejnená po Leninovej smrti v časopise Osservatore Romano 1925. Duchovný pastier z 1.10.1925 uverejnil preklad tohto článku.

Dopĺňame z neho niektoré jednotlivosti:

"Pred mnohými rokmi oboznámil som sa s Leninom v Paríži. Naše dosť časté osobné a srdečné styky zakladali sa na rovnakom našom povolaní, na žurnalistike. Niekoľko mesiacov pred Leninovou smrťou došiel som do Moskvy navštíviť svojho starého kolegu, ktorý ma prijal vo svojom súkromnom byte v Kremli so zvyčajnou svojou úprimnosťou. Preto som sa osmelil opakovať svoje návštevy u Lenina tak často, ako mi to bolo len možné. Bez všetkých ťažkostí som to dosiahol, lebo okrem Lenina nik nevedel o mojom kňazskom povolaní. Okrem toho mal som zadovážené výborné dokumenty, ku ktorým mi dopomohol sám mocný Lenin.

Podľa starého zvyku s úprimnejšou vľúdnosťou, než je konvenčná konverzácia, nedopriadali sme konverzáciu-diskusiu, do ktorých som sa tým ochotnejšie púšťal, lebo Lenin zachoval voči mne celú svoju jednoduchosť a otvorenosť srdca, že sa mi viac zdal byť tým starým priateľom a žurnalistom z minulosti, ako povel-

com a organizátorom najkrutejšej revolúcie svetových dejín. Pri týchto našich intímnych schôdzkach mal som dojem, že onen muž, ktorý je tým najukratnejším tyranom ako vládca, je skôr obeťou svojho sociálneho poňmania...

"Vidíš" - povedal mi raz - ... "sila cirkvi je celkom morálna, a nie násilná a nútiaca. Ľudstvo potrebuje obe tieto moci. Preto predvídam - pokračoval povýšeným hlasom Lenin - že raz na svete bude len jedna vládna forma - sovietska a jedno jediné náboženstvo katolícke. Aj tvoj ideál sa uskutoční, ale aj môj. Len škoda, že vtedy nás oboch už nebude."

"Lenin"- povedal som mu dojata - "nemáš pravdu: My budeme! A oveľa skôr, než o sto rokov, uvidíme v budúcom živote tu opravdivú rovnosť vo víťazstve katolíckej pravdy."

Do myšlienok zahrúžený Lenin mlčal. Nemohol som očakávať prisvedčenie od tohto dokonalého racionalistu, ani protirečenie od tohto zdvorilého muža - akým vždy bol."

Nástupca Leninov STALIN /+1953/ až do svojho 16-ého roku študoval v pravoslávnom gruzínskom kňazskom seminári v Tiflise. Jeho matka bola mimoriadne zbožná a až do svojej smrti sa veľmi modlila za svojho syna Jozefa. Keď zomrela, Stalin bol už v Kremli najmocnejší muž, ale matku dal cirkevne pochovať a sám sa zúčastnil jej pohrebu. Keď umieral a niekoľko dní zápasil so smrťou, modlil sa a volal: "Bože, odpusť mi moje hriechy!" To dosvedčila jeho najmilšia dcéra Svetlana, ktorá bola pri jeho smrti a ktorá roku 1968 odišla do zahraničia. V zahraničí za dôvod svojho odchodu uviedla, že je nábožensky založená a

že nemohla už strpieť nedostatok slobody prejavovať svoje náboženstvo. Keď Stalin umieral, Svätý Otec Pius XII. v rozhlase vyzval všetkých veriacich, aby sa zaňho modlili.

Nikita CHRUŠČOV, ktorý stál v rokoch 1955-1966 na čele Sovietskeho Zväzu, po smrti bol pochovaný cirkevne. /Zomrel asi 10 rokov po jeho odstúpení z najvyššej funkcie/. Sám kedysi verejne vyznal, že až do jedenásteho roku svojho veku chodil na "zákon Boží", čiže na vyučovanie náboženstva. Istotne pri ňom počul a zapamätal si dojemné podobenstvo o Božom milosrdenstve, podobenstvo o márnoträtom synovi. Keď všetko človeka na svete sklame, môže sa vždy s dôverou vrátiť ešte do Otcovského domu.

Bývalý ministerský predseda rumunský GEORGIU-DEJ, obrátil sa ku Kristovi, ľutoval svoje hriechy a zomrel kajúcne vo väzení.

Československý prezident, generál LUDVIK SVOBODA, v ťažkej chorobe, o ktorej lekári denne vydávali zdravotné bulletiny, dal sa zaopatriť a prijal sväté Sviatosti z rúk katolíckeho kňaza. Keď ho význačné osobnosti odhovárali od prijatia Sviatostí, odpovedal im: "Vy si deľte své."

Prijatie sv. Sviatostí mu bezpochyby dopomohlo k zotaveniu sa v chorobe, ktorú lekári zrejme považovali už za stratený prípad, takže potom ešte žil nie-

koľko rokov. Keď bol generál Svoboda za vojny v Sovietskom Zväze, katolícki kňazi sa starali o nebezpečenstvo života, o bezpečnosť jeho rodiny.

Walerian SLOMKA

JOGISTICKÉ MEDITAČNÉ TECHNIKY
V KRESŤANSKEJ KONTEMPLÁCII

Zjav meditácie i napriek tomu, že sociológovia predpovedajú u súčasných ľudí jej úpadok, prežíva svoju veľkú renesanciu. V r. 1968 sa viac ako 2000 študentov venovalo meditácii na Berkeley Campus pri Kalifornskej univerzite. V USA, Kanade i v Západnej Európe vznikajú meditačné kurzy, ktoré sa tešia veľkému záujmu.

V tomto článku sa nechcem zaoberať priamo ani zjavom meditácie, ani kontemplácie. Podľa titulu - Jogistické meditačné techniky v kresťanskej kontemplácii, - predmetom nášho záujmu bude zistiť, akú úlohu môžu meditačné techniky jogy zohrať v kresťanskej kontemplácii. Článok teda predpokladá poznanie pojmov - meditácia a kontemplácia. Zaoberá sa otázkou ako dosiahnuť vysoký stav meditácie a duchovnosti s pomocou jogistických meditačných techník.

Skutočnosť dosahovania vysokých stavov meditačného života, vďaka jogistickým technikám.

A. Jogistické techniky /Techniky jogy/.

Joga ani vo svojej podstate ani vo svojich technikách netvorí jednoliaty prúd, hoci všetkým prúdom jogy je spoločná túžba po oslobodení a prekonaní rôznosti v mnohorekosti, túžba po dokonalosti a zmiernení. V závislosti od školy, ktorá jogu pestuje, existuje i primerané množstvo ciest, ktoré smerujú k spomínanej dokonalosti a k zmierneniu. Každdej ceste jogy má predchádzať splnenie určitých vstupných podmienok a treba vychádzať od praktizovania Hatha jogy, čiže od cesty cvičenia tela i mysle.

Spomínané podmienky sa týkajú psychického stavu, hygieny tela a okolností cvičení. V oblasti psychického života je nutné realizovať ideu vyhýbania sa zlu, čiže zaujať postoj všeobecnej dobroprajnosti a maximálneho dištancovania sa od všetkého, čo sa točí okolo nás, ba dokonca i v nás. Hygiena tela predpokladá primeranú diétu v množstve i kvalite. To znamená vylúčenie alebo maximálne ohraničenie používania mäsa, alkoholu, kávy i tabaku. Podobnú disciplínu si vyžaduje joga aj v oblasti pohlavného života. Okolnosti cvičení sa týkajú primeranej doby, miesta a ústroja.

Cesta Hatha jogy znamená cestu dosahovania rovnováhy kladných a záporných energií v našom organizme, ktorá sa uskutočňuje konaním vhodných cvičení harmónie tela a ducha. Tieto cvičenia zahŕňujú oblasť dýchania, telesné polohy a koncentráciu vedomia.

Technika dýchania spočíva vo vypracovaní kontrolovaného dychu, ktorý sa skladá zo štyroch fáz: vdych, zadržanie vdychu, výdych, zadržanie výdychu; pričom

plný dych predstavuje dych dolný, stredný a horný. Dôležitosť správneho a kontrolovaného dychu v ideológii jogy sa spája a presvedčením, že dychom vdychujeme "pranu", ktorá je praelementom života, je všeenergiou oživujúcou matériu.

Pri dosahovaní vytýčeného cieľa fyzickej zdatnosti a sebaovládania a tiež získavania psychickej koncentrácie hrá dôležitú úlohu tiež technika cvičení tela - "asany". Joga má 84 vypracovaných telesných polôh, hoci polôh odvodených môže byť na tisíce.

Podstatným prvkom cvičení jogy je technika koncentračno-meditačných cvičení. Tieto cvičenia sa môžu konať v náväznosti na hocijaký predmet, ale prax potvrdzuje dobré výsledky v náväznosti na predmety centrické, sústreďovacie alebo vyžarujúce. Preto sa často odporúča ako koncentračný bod pri dýchaní zapálená sviečka alebo prameň slnečného svetla.

B. Skutočnosť vysokej duchovnej úrovne jogínov.

Joga sa považuje za ovocie indického ducha a filozofie. Psychické energie sú v joge kontrolované rozumom k dosiahnutiu najvyššieho cieľa človeka, ktorým podľa jogy je seba oslobodenie, stav nadvedomia a najvyššej integrácie /spojenia/. Joga vo svojej podstate sa má pričiniť o dosiahnutie nezvyčajne vysokého stupňa duchovného rozvoja. V dosahovaní tohto rozvoja hrajú zvláštnu úlohu psychické cvičenia; vylúčenie zmyslového vnímania, koncentračné a meditačné cvičenia. Stav vysokého nadvedomia a spojenia /zjednotenia/ sa už nazýva kráľovskou jogou - radžajoga.

Cieľ jogy a jej cvičení vychádza z presvedčenia o súlade, aký má byť medzi telom, psychikou a duchovným životom človeka. Akokoľvek je zveličené tvrdenie Maliny Michalskej: "Joga je jediná filozofia, ktorá vo svojich špekuláciach berie do úvahy fyziológiu člo-

veka, pokladajúc ho za nerozdielny psychofyzický celok", treba priznať, že celý systém jogy podmieňujúci dosahovanie stavov nadvedomia a najvyššieho zjednotenia vlastnými polohami tela, dýchaním a koncentračnou meditáciou, je výrazom uznávania spojenia, ktoré existuje nielen medzi telom, psychikou a duchom človeka, ale i medzi človekom a jeho prostredím, včítane makrokozmu.

Techniky jogy z jednej strany slúžia k oslobodeniu nadvedomia človeka a z druhej strany vedú k objaveniu človeka v jeho integralnosti /celistvosti/ so všetkým, čo ho obklopuje. V súlade s tým môžeme tvrdiť, že vďaka spomínaným technikám sa človek nechádza v svojej pravdivosti tak v sebe samom, ako aj v prostredí celého sveta. Výsledkom tejto snahy a cesty má byť konečné prežitie svojej jednoty, ba dokonca stotožnenie sa s večnou božskou Osobnosťou. V skutočnosti západné štúdiá o joge sa radšej vyhýbajú tomuto aspektu jogy a jej meditácie, ale v prostredí, v ktorom sa joga zrodila, tento aspekt je korunou všetkých snáh, všetkých ciest jogy. Práve na to poukazuje meditácia Okmara, nar. 21.1.1885, z ktorej je tu vhodné zacitovať charakteristické fragmenty: "Meditácia vo svojej podstate je povznesením sa do oblasti nadvedomia... Ak v takýchto cvičeniach pokračujeme, môžeme vybudovať most od konečna k Nekonečnu... Matéria a duch, čas a večnosť, priestor a prázdnota - sú iba názvy jednej a tej istej Skutočnosti, videnej z rôznych strán a v rôznych menlivých okolnostiach... Iba z nevedomosti vzniká mienka, že k tomu, kto je pohružený do meditácie, Boh zostupuje z vonku, z diaľky, alebo že meditácia nás premieňa na Boha. Nič podobného sa nedeje. Pravdou je, že dochádzame k vnútornému objaveniu, že v svojej hĺbke sme božskou skutočnosťou. Totiž našim najhlbším jadrom je večná Božská-osobnosť... Nie preto sa ponárame do meditácie, aby sme sa stali

Bohom, ale aby sme dosiahli zjednotenie s Ním. Bolo by to presúvanie nášho najhlbšieho životného centra zo seba von, rozštiepením seba z jednoty bytia a zahubením seba v dvojitosti. Sme totiž nerozdielnou Jednotou, večnou božskou Osobnosťou.

Existuje len božské Bytie. A Ty si ním - Tat twam asi. Vždy na to pamätaj, zvlášť počas meditácie... Večný kolotoč stávania sa a pomíňania sa, nevyhnutné premeny vecí - to všetko sa deje vo svete viditeľnom. Ale ty si Neviditeľný, ty prebývaš vo Vnútri. Tvoje telo patrí do sveta, mení sa podľa zákonov sveta. Ale ty si slobodný, si nad svetom a telami. Povznies sa preto v meditácii ponad svet, ponad telesnosť, ponad priestor a čas do božskej jasnej oblasti večnosti... Meditácia nás znova privádza k vedomému prežívaniu takej Jednoty s Večnom... Všetky modlitby, pobožnosti, náboženské praktiky, všetky cvičenia jogy majú za cieľ to isté: dosiahnutie obšťastňujúceho vedomia Božej prítomnosti, Jednoty s Ním, s Večnom...

Keď sme si už v takej miere vedomí svojho predarčenia, keď sme spoznali svoje spojenia s večnosťou, precitli sme k pozorovaniu Skutočnosti; keď vieme, že Večno je v nás ako naša pravdivá Osobnosť, že sami sme tým Večnom - vtedy sa meditácia stáva niečím iným, nie iba meditáciou. Už nie je prostriedkom, ani spôsobom sústreďovania mysle a obracania pozornosti na Večno, lebo hĺbky nášho vedomia už natrápia dotieravé myšlienky, namučia ich starosti, napokoje, túžby či nenávisť... Meditácia nám už ďalej nie je potrebná. Čo by sme ešte ešte viac mohli dosiahnuť, keď všetko je naše, keď sme sme všetkým vo všetkom. Potrebujeme už len byť tým, čím sme v plnosti vedomia, a to nepretržite. Vedomí bezprostrednej prítomnosti Boha cítime, ako Večno v nás a cez nás dýcha... Keď sme objarili a poznali svoju jednotu s Večnom, teraz už pred tvárou Večného nestojí osobné "ja", ale Ja večné. Ohraničené malé indivi-

dualita, ktorá bola iba maskou Večného, rozplynula sa, pozdvihnutá do bezhraničnej Individuality, Vše-Jednoty, nerozdielnej Osobnosti Božstva celého sveta."

Citované časti svedčia o tom, že na hranici jogistickej meditácie sa vchádza do stavu vysokého duchovného života, ktorý by sme už mohli vyjadriť pojmom kontemplácie. Avšak tento pojem kontemplácie sa podstatne líši od kontemplácie kresťanskej.

V ďalších číslach vyjde:

1/ Možnosť použitia jogistických meditačných techník v kresťanskej kontemplácii.

2/ Možné nebezpečenstvá vyplývajúce z použitia jogistických meditačných techník v kresťanskej kontemplácii.

B RATIA NEPRIATELIA /Z myšlienok

Francoise Mauziaga/

Tak málo je tých, ktorí celý život zápasia zo všetkých síl o čístatotu srdca a bojujú proti talu a krvi až do staroby, a niekedy aj v pokročilej starobe, že by sa mali podľa toho poznať a cítiť bratmi a milovať, ako im to konečne prikázal Spasiteľ. Ľudia by ich mali poznať po vzájomnej láske. "Hľa, ako sa milujú!" hovorili pohania o prvých kresťanoch. Od toho sme my veľmi ďaleko. Už dávno som veril a verím i dnes, že náboženský inštinkt sa sprvoti prejavuje strachom pred samotou. A čím je smrť bližšie, tým viac sa všetci bojíme samoty. Vek lásky je obdobím ilúzie, že mô-

Žeme splynúť s inou bytosťou a jeden môže byť dvomi, ale potom príde deň, keď Newmanovo "ja a môj Stvoriteľ" vystihuje naše jediné stretnutie, ktoré je zároveň aj dôverným spoločenstvom, ba viac ako spoločenstvom: "Nie ja to žijem, to žije vo mne Kristus."

Náboženstvo spája veriacich s Bohom a medzi sebou. Malo by ich spájať. Kresťan čo by aj nemal rodinu a priateľov, je členom rodiny, v ktorej má osobitné miesto. Má otcov, bratov, sestry. Každý deň môže pristúpiť k Pánovmu stolu - áno, každé ráno, keď chce. Ale ak má aj pritiahla k Cirkvi radosť, že nebudem sám, sama, by ma v najveru nebola udržala. MÔžem hovoriť len sám za seba; mnohí v lone viditeľnej Cirkvi nacítili azda po celý život to čo ja: zdvojnásobenú ľudskú samotu.

Myslím, že som si sám na vine. Nikdy, ani v jedinej chvíli života, nemal som skutočnú účasť na farskom živote.

Už v kolégiu ma pokladali spolužiaci za odľuda, lebo som sa odťahoval od hry. Má vždy hnalo čosi preč od ľudí. Nuž bijem sa v prsia a uznávam, že sám som si bol strojom samoty v lone kresťanského spoločenstva.

Ale keď prekročím začarovaný, nepreniknuteľný kruh, ktorý okolo mňa utvorila moja povaha a ošúdlila ma starnúť a umierať v samote, hoci som kresťan - čo vidím, čo zisťujem a musím konštatovať? Že spoločenstvo veriacich je v skutočnosti spoločenstvom osihotencov žijúcich vedľa seba a že sú to svety nevraživé, ba nepriateľské.

To, čo verím, nie je nevyhnutne to, čo ma teší. To, čo verím a viem, má základ v nepochopiteľnom tajomstve. Pravda je, že prijímame toho istého Krista, sme spolu pri lámaní tohto istého živého Chleba. A predsa sme si cudzí! Ale neraz stojíme proti sebe ako nepriatelia.

To, čo verím, je tu v protive s tým, čo viem zo

skúsenosti.

Moje prvé pozorovanie: neraz sa cítim tým bližší k pobožnému veriacemu, čím je ďalej od mojej vlastnej Cirkvi. To je len zdanlivý paradox. Čo ma oddeľuje od pobožného mohamedána, alebo žida, viem bez toho, že by otvoril ústa. Je medzi nami priepasť, ktorú som akosi čakal. Nič ma nemôže prekvapiť. Ale nečakal som a milo ma u nich prekvapujú slová hlbokej úcty k Bohu, modlitba, ktorá by mohla tryskať aj z môjho srdca, láska k nebeskému Otcovi a u niektorých židov aj príklon ku Kristovi.

Len zriedka som mal príležitosť stretnúť opravdivého izraelitu alebo mohamedána mystického ladenia, ale vtedy vždy mi prišlo na um, že v dome nášho Otca sú rozličné príbytky. A to, čo cítim voči synom Izraela a synom Proroka, cítim, rozumiem ešte väčšmi voči kresťanom iných vyznaní, ktorí sú od nás oddelení, ale majú živú vieru a žijú z Krista. A cítim to aj voči dušiam, ktoré sa nehlásia ani k jednému kresťanskému vyznaniu, ale žijú na prahu Cirkvi a svetlo, ktoré dostali a vyžiarujú, svietí mi azda preto tým jasnejšie, že sa v ňom nestretám s tradičnými formuláciami. V týchto prípadoch vidno milosť takrečeno v surovom stave, lebo neprichádza obvyklým spôsobom. Je to trochu tak, ako keď zistíme, že celkom cudzí ľudia poznajú a milujú v lese tajné miesto, ktoré bývalo cieľom našich samotárskych vychádzok. Čudujeme sa, že prišli k nemu cestičkami, o ktorých sme vonkoncom nevedeli.

Ten vrcholný bod, na ktorom sa stretávajú všetci, ktorí kráčajú ku kontemplácii tou istou temnou nocou ako Ján z Kríža, nech by ich štarty boli čo ako ďaleko od seba, zaujíma ma menej ako skutočnosť, že na polceste do výšin stretám oddelených bratov rozličných rás a vyznaní a niekedy aj výslovných bojových nevercov, ktorí nedbajú o časné výhody a hľadajú božie krá-

lovstvo a jeho spravodlivosť; vidím na nich znamenie lásky ku Kristovi, ktorého nepoznajú.

Ten môj myšlienkový zákon, že veriaci sú mi tým bližší, čím sú ďalej od viditeľnej Cirkvi, ku ktorej sa hlásim, má strašný protipól v tom, že tým ďalší, ba neznesiteľnejší sú mi niektorí kresťania, ktorých vidím vyznávať tú istú vieru, klačať pri tom istom oltári a prijímať ten istý Chlieb.

I to je len zdanlivý paradox. Ja nikdy nepripustím a nik na svete ma neprinúti pripustiť, že by kresťan mal právo zastávať hocaký politický názor a pomáhať mu k víťazstvu hocakými metódami. Ale vo Francúzsku je o tom presvedčený značný počet katolíkov, a to nielen vlašných, ktorí chodia do kostola na jedenástu a plnia si isté náboženské povinnosti, ale nežijú skutočným náboženským životom, ale aj praktických a dokonca veľmi zbožných.

A čím sú zbojnejší, tým sú mi cudzejší a neznesiteľnejší. Ak depce ľudskú osobu alebo mučí zaistenca sovietsky komisár, jeho skutok ma desí, ale zodpovedá predstave, akú má on o ľudskej osobe a jej otrockej podriadenosti záujmom komunistickej strany a sovietskeho Ruska. Lenže ak celý týždeň vymáha priznania podobnými metódami ^{kresťan} a potom ide v nedeľu na prijímanie v kruhu svojich detí, mňa práve to jeho prijímanie od neho závratne oddeluje a robí mi ho cudzím, ba nepriateľom.

Rozumejte ma dobre. Ja verím plne, celým srdcom, že Katolícka cirkev je naša matka, že je to pravá Cirkev a že to rímsky Peter vždy zväzuje a rozväzuje. Ale verím tiež, že Duch, ktorým Cirkev prekypuje, prebýva i za jej viditeľné hranice a istým spôsobom spoznávam seba v ovčákoch z iných stád a košiarov.

POSOBENIE KREŠŤANA NA PROSTREDIE.

Sedíš doma v kruhu rodiny, cestuješ v dopravnom prostriedku, nakupuješ v obchode, v práci, na internáte, v škole žiješ s ľuďmi. Nemôžeš sa vyhnúť problematike medziludských vzťahov. Čo od teba, ako kresťana očakáva tvoje prostredie?

Tvoj pohľad, úsmev, tvoje slová tela znamenajú. Dokonca aj tvoje mlčanie môže byť mnohovravné. Uvedon si, že mierou energie je schopnosť tvoriť, pretvárať. /Vo fyz. - konať prácu/. Slnko dá viac svetla a tepla ako žiarovka. A traktor utišne viac ako kôň.

Aj duchovná energia sa merá schopnosťou pretvárať. Nielen prostredie, ale najprv seba. Sme zvyknutí merať veľkosť ducha veľkosťou myšlienok. Čiže silou a priereznosťou /schopnosť prenikať/ myšlienok. Veľké myšlienky burácajú srdcia a dobýjajú svet. Božia myšlienka - spasiť človeka - sa stala Telom a prebývala medzi nami. Dnes zachytáva srdcia a skutky miliónov ľudí. Podstata tejto záchranu spočíva v láske. Preto kde sa dvaja alebo traja zhromaždia v láske, tam je Ježiš medzi nimi /Mt. 10,20/. Ježiš - láska - vstupuje do ich života a pretvára ho. Sv. Lukáš píše, že tí, čo prijali túto myšlienku, dali sa pokrstiť, zostávali na vyučovanie apoštolov, v spoločnom nažívaní, pri lámaní chleba a na modlitbách. Veriaci mali jedno srdce a jednu dušu, chválili Boha a boli milí všetkému ľudu. /Porov. Sk. 2,41n, 4,32n/. Účinky milosti boli také silné, že náuka Kristova bola radostnou zvestou. Všimnime si učeníkov "plných radosti a Ducha Svätého" /Sk. 13,52/ v Jeruzaleme, v Samárii, Etiopii, v Judsku, Galilei, v Lyde, v Jope, v Antiochii, Sýrskej, na Cypre, v Perge a Pamfýlii, v Ikóniu, v Berei a v Aténach, v Korinte, v Macedónsku a na Kréte, v Ríme. Všimnime si a porovname apoštol-

skú prácu terajších kresťanov v našich mestách a na dedinách. Prečo sa nám nedarí? Je to nedostatok literatúry, filmov, nedostatok slobody? Mali prví hlásatelia lepšie podmienky? Ťažko povedať, či lepšie, boli to iné podmienky. Ale mali radosť a Božej myšlienke verili. Ich prostredie bolo preniknuté iným vzťahom ako prostredie naše. Ak sa necháme Božou myšlienkou úplne preniknúť, naše spoločenstvá sa stanú príťažlivé. Aj v našej dobe, v tejto situácii také spoločenstvá existujú. A nielen to. Ak z každého vášho pohľadu, úsmevu, slova /mlčania/ bude zjavný náš kresťanský postoj, nemusíme byť rečníkmi, filozofmi, múdrcami, môžeme hlásať Krista ukrižovaného, a predsa to bude z našich úst znieť ako zvesť radostná. Potom aj v prostredí, kde sa nezídeme v Jeho mene, bude náš postoj príťažlivý. Berme vážne napomenutia sv. Pavla: Navzájom sa potešujte a povzbudzujte. Vážte si tých, čo pracujú medzi vami a milujte ich, čo najviac pre túto prácu. Neporiadnych napomínajte, znechutených a bojazlivých povzbudzujte, slabých /vo viere/ sa ujímajte a ku všetkým buďte zhovievaví. Zlým za zlé sa neodplácajte, ale usilujte sa konať dobro. Ustavične sa radajte! /Porov. 1 Sol. 5; 11-16/.

Pri takomto pôsobení Božia myšlienka ľahšie prenikne srdcia naše a našich blížnych, a aj keď mnoho strážime, mnohých získame. A nám ostáva len radosť, lebo /podľa hesla BR, ktoré som počul v Bratislave v kostole Notre Dame/ **R a d o s ť r o z d á v a n í m r a s t i e .**

JEDNOTA V ŽIVOTE CIRKVI

Okolo pôvodu alebo nositeľa myšlienky sa začnú zhromažďovať ľudia. Počiatkové nadšenie prevyšuje odlišnosť chápania samotnej myšlienky, alebo odlišnosť prístupu k nej. A ak zavčas, bez dostatočného stvárnenia myšlienky, vznikne nové hnutie alebo prúd, je odsúdený na delenie. Tak v ustavičnom vývoji myslenia sa idey rodia, delia, stvárajú, umierajú alebo prispôsobené prežívajú. Kde chýba myšlienková jednota, tam padá vonkajšia "jednosť" a ľudské zoskupenia sa delia. Kto chce vytvoriť j e d n o zoskupenie /štát, stranu, reholu, spoločenstvo/, musí vytvoriť j e d n o t n é zoskupenie. Pán Ježiš chcel založiť a založil jedinou Cirkev. V najväčšom období svojho života prosil o jednota. Nie o uniformita /jednakosť, rovnakosť/, akú videl u rímskych žoldnierov, ale o jednotu akou "si ty Otče vo mne a ja v Tebe". V jednote je sila a rozdvojené kráľovstvo neobstojí. Z úst jedinej a jednotnej Cirkvi by lepšie znelo "jeden ovčieci a jeden pastier". Ale už v časoch, keď žili pamätníci Ježišových slov, ktorým nemožno popierať herlivosť až po hrob, musí Apoštol písať Korintčanom o jednom tele s mnohými údmi. Ak sa nejaré spoločenstvo oddeľuje, ba ak si nárokuje väčšiu vážnosť, väčšiu dôležitosť, akési prvenstvo medzi inými, ba dokonca jednosť /len táto cesta, len toto hnutie pomôže Cirkvi/ vysmieva sa Ježišovej modlitbe. Telo nemá len oči, uši, ruky, ktoré vidíme a obdivujeme, ale aj údy, bez ktorých by sme sa neboli narodili. Všetky sú potrebné. Bez určitého pluralizmu by sa nemohla radostná zvesť hlásať r o z d i e l n y m národom a jednotlivcom a nemohlo by sa hlásať celé, tak o b s a ž n é zjavenie a nemohol by Duch rozdávať r o z l i č n é dary milosti s rozličnými účinkami. Zdá sa mi, že u nás na

Slovensku by sa častejšie malo čítať Kor. 12 a Jn 17,11 a bolo by potrebné rozmyšľať a vysvetľovať, do akej miery sa môže rozrásť pluralizmus, aby nerozbíjal jednotu a nevedol k vytvoreniu oddelených skupín.

Nemožno nájsť poučku, ani krátky a výstižný návod na úplne vyriešenie tejto neblahej situácie Cirkvi na Slovensku. Jednota Cirkvi u nás sa stáva stále naliehavjšou úlohou, ktorú treba riešiť zodpovedne, múdro a podľa miestnych podmienok. Viditeľným ukazovateľom jednoty by mohli byť: pápež, s ním spojení biskupi, biskup v diecéze a s ním spojení kňazi /o spoločenstve kňazov je potrebná ďalšia úvaha/. A farár vo farnosti s kňazmi, ak sú vo farnosti viscerí. Pravda, ukazovateľmi jednoty sa stanú iba vtedy, ak budú prejavovať účinnú lásku.

Ďalším dôležitým krokom na ceste k upevneniu jednoty je štúdium cirkevného učenia, situácie Cirkvi v súčasnom svete a vzťahu Cirkvi k svetu.

A najhlbším základom jednoty je Ježiš Kristus a ním od Otca poslaný Duch Svätý. Naše úsilie by bolo zbytočné, keby sme zabudli prosiť o to, aby jednota bola nielen našou úlohou, ale i Božím darom.

DUCHOVNÁ H U D B A

V tejto rubrike sa budeme zaoberať posvätnou, Bohu zasvätenou hudbou, hudbou vytvorenou pre Božiu oslavu. V cirkevných dokumentoch sa pre túto hudbu zaužíval pojem musica sacra. V slovenčine sa používa pojem duchovný spev a duchovná hudba, čo je pojem vhodný, lebo vyjadruje zameranie tejto hudby na veci duchovné, veci Božie. Naším označením je chrámová hudba, vytvorená pre používanie v kostoloch a jej jadrom je hudba liturgická. Analyzovať problémy duchovnej hudby a hľadať možnosti jej hlbšieho pochopenia a prevedenia v našich podmienkach budeme na základe týchto dokumentov:

1. konštitúcia Druhého vatikánskeho koncilu SACRO-SANCTUM CONCILIUM zo dňa 4.decembra 1963.
/Dokumenty z VK vydal SSV Trnava 1969/.
2. MUSICAM SACRAM /Vydala Posvätná kongregácia obradov 5.marca 1967/.
3. Všeobecné smernice Rímskeho misála. /Vydala aj s komentárom Posvätná kongregácia pre bohoslužbu 27.marca 1975/.
4. UNIVERSA LANS - DOKUMENT 80. Zostavilo UNIVERSA LANS - MEDZINÁRODNÉ ZDRUŽENIE PRE VÝSKUM KRISTÁNSKEJ DUCHOVNEJ HUDBY.

1. ZBOR

1. Tenor
2. Soprano

ZLEŤ NA
DU - ŠA

ZLEŤ NA NÁS DU - CHU TVO - ŘIA - CI
DU - ŠA ŤA IŽY - VA SVRŮ - CHO - STOU

2. ZBOR

1. Tenor
2. Soprano

A NA
NA - A

A NAVŠTÍV SVOJ LUDĚ VE - ŘIA - CI
NA - PLŇ NÁS SVO - JŮU MI - LO - STOU

ORGAN

ORGAN

C D⁷ Hm Am⁷ D G

1. PRÍD, BOŽIA NOC, PRÍD ČOSKORO
DONES NĀM DARDU SEDMORO
TV OTCOV PRÍSLUB VELIKÝ!
PRAVDU NĀM OBDAR JAČKY!

V MYSLI NĀM SVETLO RUDOSVIET
V ČINE ČNOST, V SRŤCI LĀSKU VĀNIET
POMŌŽ NĀM V DEHNEJ KREHKOSTI
OBCHĀDRAŤ THU A NĪZKOSTI.

ZBOR

TOL'-KÝHI CTÍ ŤA ME-NA-MI, ME NAHI DAR BOŽÍ SVETLO NAD NAHI, NAD NAHI

ZBOR

ZDROJ BYTIA, OHEŇ DOBRŮTA, DOBRŮTA A RAJSKÝ BALZAM ŽIVŮTA, ŽIVŮTA

ORGAN

G D Em Hm

ORGAN

Cmaj⁷ Hm⁷ Am⁷ Hm

2. UCHRÁŇ NÁS OD ZLA NEPRAVNÍKA,
NECH NÁS TVŮJ POKOJ PRENIKÁ,
A V TVŮJOM SVETLE NEBESKOM
VYHNEME TRŤM A POKLESKOM.

LEN V TEBE NÁS UM ZAJŤINA
POZNÁVAŤ OTCA I SYNA,
NUŽ ODKRY NÁM ZDROJ POSIL-
BY SME VŠDI V TEBE VERIL.